

[Birthe Rønn Hornbech]

taget broderparten af indvandrere og flygtninge sammenlignet med de øvrige europæiske lande.

Overalt, hvor politikere møder det danske folk, rejser spørgsmålet om, hvorvidt det danske Folketing har vist det fornødne mod og turdet træffe de nødvendige beslutninger.

I Venstre har vi i årevis peget på, at det danske folk er bekymret, og at bekymringen ikke bliver mindre, ved at man forsøger at lægge låg på debatten. Derfor tog Venstre allerede for flere år siden hul på en folkelig debat ved at udsende et debatoplæg, der dels indeholdt de korrekte statistiske oplysninger, som jeg har set også politiske modstandere anvende, dels lagde op til en bred politisk debat om en samlet udlændingepolitik.

Det er vigtigt, at de politiske partier tør melde ud med deres synspunkter, for at debatten ikke som tidligere skal ende i den ene eller den anden grøft. Faktisk har adskillige tværpolitiske møder ude i landet i den senere tid for mig vist, at vi nu er kommet så langt i debatten, at det er muligt at afholde den slags møder og smadre alle tabuer uden at blive beskyldt for fremmedhad. Og det er nødvendigt at smadre tabuerne. Problemerne kan ikke ties ihjel, men de løses på den anden side ikke ved snak alene – det er handling, det gælder.

For naturligvis kan Danmark løse de problemer, der er. Vi skal løse dem, og det er os her i Folketinget, der skal træffe de nødvendige politiske beslutninger, og det er os, der har ansvaret for, at den folkelige samtale føres på et sagligt og seriøst grundlag, ikke ved mudderkastning.

Man løser ingen problemer ved at kaste mudder i hovedet på egne landsmænd. I Venstre tager vi afstand fra den tendens, der har været til at søge at lukke munden på bekymrede danskere ved at kalde dem fremmedhadere.

Der er mange opfattelser hos danskerne af, hvor mange udlændinge Danmark bør modtage, og hvorledes udlændingepolitikken i øvrigt bør være. Den slags forskelle er helt naturlige i et demokrati, og det bør være en selvfølge, at enhver føler, han frit kan ytre sig også i udlændingespørgsmål, og at det at have forskellige meninger ikke i sig selv behøver at være konfliktskabende.

Jeg går ud fra, jeg ikke afslører nogen hemmelighed ved at fortælle, at Venstre på den ene

side anerkender retten til at ytre sig ved enhver form for lovlig demonstration og anden lovlig meningstilkendegivelse, og at vi på den anden side tager stærk afstand fra enhver voldsudøvelse, enhver undertrykkelse, enhver diskrimination – ja, fra enhver mistænkeliggørelse. Vi tager stærk afstand fra de begivenheder, som vi ser dem i andre lande, senest i Sverige, og det uanset hvilke mål voldsudøvelsen end tilsigter at tjene.

Der bør gives en klar markering her fra Folketinget om, at ingen voldsudøvelse vil blive tolereret, enhver leflen for ekstremt yderliggående synspunkter bærer i sig kimen til vold, og vold er komplet i strid med dansk folkekarakter. Det viser den Danmarkshistorie, der bærer vidnesbyrd om, at både demokratiet, urbaniseringen og industrialiseringen kunne indføres så at sige uden blodsudgydelse.

Det danske folk er generelt et gæstfrit folk. Men det skal fortsat være danskerne, der er værter, og de fremmede gæster. Danmark er ikke et øde område, der skal bosættes ved indvandring. Danmark er på godt og ondt et resultat af vor tusind år lange historie, som er et produkt af kulturudvekslinger med andre lande.

Landets kultur som det, den har udviklet sig til i dag, står på ryggen af Hellas, Rom og Juddæa. Selv den mest indgroede nationale kultur er udtryk for tyverier fra andre kulturer. For en kultur, der er i udvikling, udvikler sig altid ved tyveri. Går en kultur i stå, er det udtryk for, at der stjæles for lidt.

Danmark har også en lang tradition for at give udlændinge et fristed og for at anvende udlændinge på de højeste poster.

Reglerne om dansk indfødsret bygger på tanker, der er flere hundrede år gamle. Eller man kunne med Grundtvigs tanker citere:

»Til et folk de alle høre,
som sig regne selv dertil,
har for modersmålet øre,
har for fædrelandet ild; . . .«

Forskellen på vore aktuelle problemer og tidligere modtagelse af udlændinge er den, at vi dels i dag modtager udlændinge i langt større antal, dels at de udlændinge, der søger til Danmark, kommer fra kulturer, som ligger meget fjernt fra den danske. Det ville være ansvarsløst ikke at gøre sig den kendsgerning klar.